

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobkyně:

Ö. M.

st. příslušnost T. r.

bytem X

zast. advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti:

I) D. D.

st. příslušnost ČR

II) nezl. D. D.

III) nezl. D. R.

IV) nezl. D. Z.

všechny bytem X

osoby II) – IV) st. příslušnost T. r.

všechny zast. advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2023, č. j. MV-161997-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 11. 2023, č. j. MV-161997-4/SO-2023, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Martiny Šamlotové.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení**

1. Žalobkyně podala dne 23. 1. 2023 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“). Na území České republiky žalobkyně doposud pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 28. 2. 2020 do 27. 2. 2025, kdy nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl její bývalý manžel D. S. (nar. X). Nově zamýšleným účelem pobytu žalobkyně byl účel rodinný, neboť na území České republiky pobývá se svými čtyřmi dcerami D. D. (nar. X), D. D. (nar. X), D. R. (nar. X), a D. Z. (nar. X).
2. Rozhodnutím Ministerstva vnitra („správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 8. 2023, č.j. OAM-5302-24/DP-2023 („prvostupňové rozhodnutí“), byla podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tato žádost zamítnuta, neboť žalobkyně v době před podáním projednávané žádosti neplnila účel, pro který jí bylo dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 11. 2023, č. j. MV-161997-4/SO-2023 („napadené rozhodnutí“), pak odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
3. Správní orgán I. stupně v rámci probíhajícího řízení doplnil do spisového materiálu protokoly o výsledku účastnice řízení a její dcery D. (oba ze dne 19. 4. 2022) a dále jejího bývalého manžela ze dne 20. 7. 2022, které byly provedeny v rámci řízení o žádosti žalobkyně o udělení k trvalému pobytu vedeného pod sp. zn. OAM-16816/TP-2021. Z výpovědi bývalého manžela žalobkyně správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně byla již od roku 2018, kdy došlo k ukončení společné domácnosti, v rozvodovém řízení se svým manželem a jejich manželství bylo pravomocně rozvedeno k 2. 3. 2021. Výpověď bývalého manžela byla podpořena doloženým rozhodnutím tureckého rodinného soudu ze dne 31. 12. 2020 o rozvodu manželství. Žalobkyně přitom během svého výsledku uváděla nepravdivé informace o tom, že jejich manželství je stále funkční. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu od jeho počátku (tj. od 28. 2. 2020), neboť rozvodové řízení bylo zahájeno dne 15. 11. 2018, a novou žádost si podala až 23. 1. 2023, tedy po více než dvou letech po pravomocném rozhodnutí o rozvodu manželství.
4. Na závěr správní orgán I. stupně zhodnotil dopad svého rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně a její rodiny. Konstatoval, že nejstarší dcera D. je již státní příslušnicí České republiky, je plnoletá a v České republice se věnuje podnikatelské činnosti. Ostatní děti disponují trvalým pobytem a na území České republiky pobývá jejich otec. Děti

zde tak mohou nadále pobývat se svým otcem anebo následovat žalobkyni do země původu či do jiné země, kde se rozhodne pobývat. Při svém rozhodování vzal rovněž v potaz dlouhodobé neplnění účelu pobytu a uvádění nepravdivých informací ze strany žalobkyně při probíhajícím řízení o žádosti o udělení trvalého pobytu.

5. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud se jejími rodinnými poměry zabýval jen okrajově. Dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince se podle § 174a zákona o pobytu cizinců posuzuje v tom případě, kdy zákon takovou povinnost ukládá. V souvislosti s aplikací čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) může dojít k posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí teprve tehdy, kdy cizinec namítá konkrétní skutečnosti. Žalovaná rovněž zdůraznila, že při posuzování dopadů rozhodnutí je nutné dbát na princip proporcionality, tedy zda veřejný zájem převáží nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V tomto případě podle žalované převažoval veřejný zájem, neboť žalobkyně dlouhodobě neplnila povolený účel pobytu, a navíc v minulosti uváděla nepravdivé informace. Zdůraznila, že z prvostupňového rozhodnutí nevyplývá povinnost, aby žalobkyně společně se svými dětmi opustila území České republiky, neboť jí pouze nebyl povolen jeden z typů pobytového oprávnění a dosavadní pobytové oprávnění má platné až do roku 2025.
6. K porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte žalovaná uvedla, že žalobkyně netvrdila žádné konkrétní důvody, pro které by mělo být rozhodnutí v rozporu se zájmy nezletilých dětí. Pouze poukázala na existenci nezletilých dětí, o něž se stará, jsou na ni citově vázány, ke svému otci silnou vazbu nemají a v České republice jsou adaptovány na místní poměry. K tomu žalovaná uvedla, že dané rozhodnutí neznamená pro nezletilé děti povinnost vycestovat z území České republiky, neboť disponují trvalým pobytem a nositelem oprávnění k pobytu je jejich otec. Žalovaná připustila, že budoucí obstarání pobytového oprávnění je spojeno s vycestováním žalobkyně do zahraničí, nicméně tato situace je řešitelná a není nemožná. Podle žalované ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by dané rozhodnutí nebylo v souladu s nejlepším zájmem dítěte.

II. Žaloba

7. Žalobkyně uvádí, že v současné době žije na území České republiky se svými nezletilými dcerami, o které pečuje a živí je. Nejmladší dcera Z. navštěvuje v B. mateřskou školu, dcera R. pak tamtéž základní školu, dcera D. gymnázium v R.-J. a již zletilá dcera D., která má státní občanství České republiky, je v současné době studentkou Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Namítá, že správní orgány při svém rozhodování porušily čl. 3 Úmluvy o ochraně práv dítěte, podle něhož jsou při své činnosti povinny postupovat v souladu se zájmem dítěte. Zdůrazňuje přitom, že dvě nejstarší dcery žijí na území České republiky déle než deset let a dvě mladší se zde dokonce narodily a žijí zde tak po celý svůj život. Otec dětí žije v T., nesdílí s nimi společnou domácnost a jeho pracovní povinnosti mu nedovolují se o ně starat.
8. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí neposoudil, zda je zamítnutí žádosti žalobkyně o pobytové oprávnění z hlediska Úmluvy o ochraně práv dítěte v souladu se zájmem dětí. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalované, že situace je ze strany žalobkyně řešitelná, např. vyřízením si nového pobytového oprávnění, neboť i takovýto postup by zasáhl do zájmu jejích dcer, které jsou na ni fixovány. Musela by je totiž zanechat na území České republiky, přičemž žijí v jiném městě než jejich otec a navštěvují zde předškolní a školní zařízení, které

by musely změnit. Nejstarší dcera D. by se s ohledem na náročnost svého vysokoškolského studia nedokázala o mladší sourozence postarat. Vyřízení nového pobytového oprávnění v Istanbulu by přitom mohlo trvat až 270 dnů. Změna prostředí proto není v zájmu dětí.

9. Během probíhajícího řízení o žalobě žalobkyně doložila čestné prohlášení bývalého manžela, že nesdílí se svými dcerami společnou domácnost a v měsíci dubnu 2024 se chystá natrvalo opustit Českou republiku.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, který je opřen o ustálenou judikaturu správních soudů. Ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí (především na straně 4 až 7), kde se zabývala nejlepším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a dále na předcházející prvostupňové rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

11. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).
12. Žaloba je důvodná.
13. Soud na úvod předesílá, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání. Nemůže tak přihlídnout ke skutečnostem, které nastaly až poté, v nyní projednávané věci konkrétně k tomu, že se otec dětí chystal v dubnu tohoto roku trvale opustit Českou republiku.
14. Dále soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí vydaná orgány obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Pokud tedy žalobkyně formulovala žalobní argumentaci proti prvostupňovému rozhodnutí, soud se bude zabývat tím, zda ze strany žalované došlo k odstranění (namítaných) vad prvostupňového rozhodnutí. Na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je totiž třeba nahlížet nikoliv odděleně, ale ve vzájemných souvislostech.
15. Stěžejní žalobní námitka se týká porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně má za to, že správní orgány nesprávně vyhodnotily, zda je jejich rozhodnutí v souladu s nejlepším zájmem dítěte. Žalobkyně na druhou stranu nikterak nerozporuje důvod zamítnutí její žádosti, tedy že neplnila účel předchozího povoleného pobytu, neboť od roku 2018 nežije se svým dnes již bývalým manželem ve společné domácnosti a že v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu uváděla nepravdivé informace. Nerozporuje ani závěr, že napadené rozhodnutí nepředstavuje vůči ní samotné nepřiměřený zásah do jejího osobního a rodinného života.
16. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dětí platí, že „[z]ájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.“
17. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je nutno se pečlivě zabývat situací nezletilých dětí, v úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů, relevantní je ale též např. míra jejich integrace do

společnosti. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40 „nejlepší zájem dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně je třeba ho považovat za středobod úvah a přiznat tomuto zájmu rozhodující význam (rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12, body 56–57, důraz doplněn NSS). Při určení nejlepšího zájmu dítěte státy požívají prostor pro uvážení. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě není dle ESLP přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek ESLP ze dne 21. června 2012, Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku, stížnost č. 34124/06, bod 65).“ Lze tak uvést, že pokud může mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte zabýval. Od správního orgánu se přitom očekává zvýšená aktivita při zjišťování skutkových okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25).

18. Na druhou stranu je ovšem nutné podotknout, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30 uvedl, že „(r)ozpor s článkem 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména § 46 – § 47 a judikatura tam citovaná).“ Je tak třeba hledat spravedlivou rovnováhu mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny správní orgány v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem; a úlohou soudu pak je zjistit, zda správní orgány tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily (rozsudky Nejvyššího správní soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, a ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28).
19. Správní orgány se otázkou dopadu rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejích dětí zabývaly. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí výslovně zabývala i otázkou nejlepšího zájmu dítěte. Soud proto přistoupil v mezích uplatněných žalobních bodů k posouzení, zda tak učinila v souladu s výše nadepsanými zákonnými a judikaturními východisky.
20. Žalovaná ve svém rozhodnutí správně přistoupila k poměřování jednotlivých zájmů, kdy na jednu miskou pomyslných vah položila veřejný zájem na tom, aby nedocházelo k obcházení pravidel stanovených zákonem o pobytu cizinců a na druhou miskou soukromý zájem na rodinném životě a nerušeném vývoji nezletilých dětí žalobkyně. Lze souhlasit s tím, že žalobkyni vytýkané jednání bylo závažné, neboť již od počátku dříve povoleného dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny na území (tj. od 28. 2. 2020) neplnila jeho účel. Ten dokonce neplnila již v rámci dříve povoleného dlouhodobého pobytu (od roku 2018), kdy probíhalo rozvodové řízení s jejím bývalým manželem, neboť v té době již s ním nevedla společnou domácnost. Navíc, ačkoliv to nebyl důvod pro zamítnutí nyní projednávané žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, uváděla v řízení

o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nepravdivé informace o tom, že její manželství stále funguje.

21. Aby však mohlo být poměřeno, který zájem převáží, bylo potřeba dostatečně vymezit rodinné poměry žalobkyně a zájem jejích dětí. K tomu soud konstatuje, že právě takové dostatečné vymezení nebylo ze strany správních orgánů provedeno.
22. Žalovaná *a priori* tvrdila, že žalobkyně bude i po zamítnutí její nyní projednávané žádosti disponovat platným pobytovým oprávněním až do roku 2025. K tomu je však třeba připomenout, že pokud bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobkyně povolený účel pobytu již neplní, je povinností správních orgánů zahájit *ex officio* řízení o zrušení tohoto pobytového oprávnění [§ 46a odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců]. Nebylo tak možné postavit na jisto, zda žalobkyně skutečně bude mít platné povolení k pobytu na území České republiky až do roku 2025. Jisté však je, že i tak by po tomto datu musela území České republiky opustit.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí argumentovala tím, že si žalobkyně v budoucnu bude moci obstarat nové pobytové oprávnění a opět se do České republiky vrátit. Z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců však nevyplývá záruka, že žalobkyni bude jiný pobytový status přiznán (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34), přičemž jí mohou být i v rámci následně podaných žádostí o pobytové oprávnění vytýkána pochybení uvedená v předchozím odstavci. Žalovaná tak nesprávně počítala s premisou, že žalobkyně bude moci relativně dlouhou dobu v České republice i nadále pobývat a že pro ni nebude neřešitelné vyřídit si nové pobytové oprávnění. Při posuzování daných okolností měla žalovaná počítat s možností, že se žalobkyně nebude moci v blízké době opětovně do České republiky vrátit.
24. Žalovaná dále vycházela z toho, že děti žalobkyně disponují na území České republiky trvalým pobytem a mohou zde tak nadále zůstat se svým otcem, popřípadě se vrátit zpět do Turecké republiky se svojí matkou, resp. jí mohou následovat kamkoliv jinam. K tomu je nutno uvést skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu.
25. Dvě nejmladší dcery žalobkyně (R. a Z.) se narodily na území České republiky a žijí zde po celý svůj život. Z doložených potvrzení vyplývá, že v B. navštěvují předškolní a školní zařízení. Ze spisového materiálu naopak není jasné, nakolik tyto děti ovládají svůj mateřský jazyk a jak by tedy pro ně bylo v důsledku vycestování náročné si přivyknout na kulturně odlišný život v Turecké republice. Vzhledem k jejich věku lze u nich ovšem předpokládat zvýšenou vazbu na matku. V případě dcery D., která v České republice navštěvuje gymnázium v R.-J. a připravuje se zde na své budoucí povolání, příp. na následné vysokoškolské studium, lze naopak předpokládat větší samostatnost. Je však otázkou, nakolik by eventuální návrat do země původu narušil její dosavadní přípravu na budoucí povolání a její plány do budoucna. Nejstarší dcera D. je již zletilá, má státní občanství České republiky a věnuje se podnikatelské činnosti. Lze tak předpokládat, že není na své matce již nijak závislá. Žalovaná však mohla naopak zvážit, nakolik by eventuálně ona byla schopna se o své mladší nezletilé sestry sama postarat.
26. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalobkyně v B. vlastní rodinný dům a děti zde tak mají potřebné rodinné zázemí. Z protokolů o výsledcích žalobkyně, jejího bývalého manželka a dcery D. je dále zřejmé, že otec pobývá v T., tedy v místě relativně dosti vzdáleném od dosavadního bydliště jeho dětí a jejich kontakt je spíše sporadický, v jeho bydlišti jej nenavštěvují (návštěvy se odehrávaly v obchodním centru v Brně) a veškerá péče o ně

spočívá na žalobkyni. Je tedy otázkou, nakolik by byl otec schopen se o své dcery postarat v případě, že by žalobkyně skutečně musela opustit území České republiky, a jakým zásahem by pro nezletilé děti byla změna prostředí, tj. stěhování z B., kde mají veškeré zázemí, do T. Ze spisu rovněž není zřejmé, zda má otec ve svém bydlišti podmínky uzpůsobené pro bydlení tří nezletilých dcer.

27. Tyto skutečnosti žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečně nevymezila, resp. nezjistila, ačkoli tak s ohledem na požadavek zvýšené aktivity učinit mohla a měla. Nutno podotknout, že výsledky žalobkyně a její zletilé dcery z dubna 2022, které byly pořízeny pro účely jiného řízení, jsou poměrně zastaralé a nemusí odrážet situaci v rodině ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Pro obdobné situace je přitom velmi žádoucí vyžádat si např. stanovisko Orgánu sociálně právní ochrany dětí (OSPOD), který by na základě vlastního šetření správním orgánům poskytl objektivní zprávu o skutečnostech rozhodných pro posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do práv nezletilých dětí žalobkyně, a to u každého dítěte zvlášť. Takovou zprávu či posouzení si správní orgány neobstaraly, přestože takový postup zákon o pobytu cizinců předvídá [viz oprávnění dle § 165a odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je Ministerstvo vnitra oprávněno vyžadovat za účelem posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí a jeho souladu s mezinárodními závazky po orgánu sociálně-právní ochrany dětí provedení šetření v rodině účastníka řízení a získávat výsledky šetření v rodině, jakož i další dostupné informace k rodině účastníka řízení].
28. Pro účely rozhodnutí o žádosti žalobkyně proto nebylo možné považovat zjištěný skutkový stav za dostačující. Teprve na základě doplnění potřebných zjištění (závislost nezletilých dcer na matce, možné dopady jejich oddělení či naopak přesunu do země původu žalobkyně, možnosti pobytu nezletilých dcer na území ČR u otce pro případ nepřítomnosti matky, další možná řešení v rámci rodiny, která by reflektovala zájem nezletilých dětí) bude možné přistoupit k úvaze o přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do práv nezletilých dětí, v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je nutno doplnit skutková zjištění o situaci v rodině žalobkyně tak, aby bylo možné posoudit přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do práv jejich nezletilých dětí.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady za zastoupení advokátem, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepisu a podání žaloby a tomu odpovídající dva režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Celková částka náhrady nákladů řízení, již musí žalovaná žalobkyni uhradit, tedy činí 9 800 Kč.
31. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, na jejímž základě by jim mohly vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. a rovněž vzhledem

k tomu, že soud neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, soud rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. září 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně